पृथिवी देश इत्युक्तः कालः स च न दृश्यते। अभिप्रेतार्थसिद्ध्यर्थं ध्यायते यच्च तत्तथा। ४९०
एतौ धर्म्मार्थशास्त्रेषु मोक्षशास्त्रेषु चर्षिभिः। प्रधानाविति निर्द्दिष्टौ कामे चाभिमतौ नृणां।
परीक्ष्यकारी युक्तश्च स सम्यक् समुपादयेत्। देशकालावभिप्रेतौ ताभ्यां फलमवाप्नुयात्।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि आपद्धर्म्मपर्व्वणि शाकुलोपाख्याने सप्तत्रिंशदधिकशततोऽध्यायः॥ १३७॥

॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ सर्व्वत्र बुद्धिः कथिता श्रेष्ठा ते भरतर्षभ। अनागता तथोत्पन्ना दीर्घसूत्रा विनाशिनी।
तदिच्छामि तदा श्रोतुं बुद्धिन्ते भरतर्षभ। यथा राजा न मुह्येत शत्रुभिः परिवारितः।
धर्म्मार्थकुशलो राजा धर्म्मशास्त्रविशारदः। पृच्छामि त्वां कुरुश्रेष्ठ तन्मे व्याख्यातुमर्हसि। ४९५
शत्रुभिर्बहुभिर्ग्रस्तो यथा वर्त्तेत पार्थिवः। एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं सर्व्वमेव यथाविधि।
विषमस्थं हि राजानं शत्रवः परिपन्थिनः। बहवोऽप्येकमुद्धर्त्तुं यतन्ते पूर्व्वतापिताः।
सर्व्वत्र प्रार्थ्यमानेन दुर्ब्बलेन महाबलैः। एकेनैवासहायेन शक्यं स्थातुं भवेत् कथं।
कथं मित्रमरिश्चापि विन्दते भरतर्षभ। चेष्टितव्यं कथञ्चात्र शत्रोर्म्मित्रस्य चान्तरे।
प्रजातलक्षणे मित्रे तथैवामित्रताङ्गते। कथन्तु पुरुषः कुर्य्यात् कृत्वा किं वा सुखी भवेत्। ४९०
विग्रहं केन वा कुर्य्यात् सन्धिं वा केन योजयेत्। कथं वा शत्रुमध्यस्थो वर्त्तेत बलवानपि।
एतद्वै सर्व्वकृत्यानां परं कृत्यं परन्तप। नैतस्य कश्चिद्वक्ताऽस्ति श्रोता वाऽपि सुदुर्लभः।
ऋते शान्तनवाद्भीष्मात् सत्यसन्धाज्जितेन्द्रियात्। तदन्विष्य महाभाग सर्व्वमेतद्ब्रवीहि मे।
॥ भीष्म उवाच ॥ त्वद्युक्तोऽयमनुप्रश्नो युधिष्ठिर सुखोदयः। शृणु मे पुत्र कार्त्स्न्येन गुह्यमापत्सु भारत।
अमित्रो मित्रतां याति मित्रञ्चापि प्रदुष्यति। सामर्थ्ययोगात्कार्य्याणामनित्या वै सदागतिः। ४९५
तस्माद्विश्वसितव्यञ्च विग्रहञ्च समाचरेत्। देशं कालञ्च विज्ञाय कार्य्याकार्य्यविनिश्चये।
सन्धातव्यं बुधैर्नित्यं व्यवस्य च हितार्थिभिः। अमित्रैरपि सन्धेयं प्राणा रक्ष्या हि भारत।
यो ह्यमित्रैर्नरो नित्यं न सन्दध्यादपण्डितः। न सोऽर्थं प्राप्नुयात् किञ्चित् फलान्यपि च भारत।
यस्त्वमित्रेण सन्दध्यान्मित्रेण च विरुध्यते। अर्थयुक्तिं समालोक्य स महद्विन्दते फलं।
अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनं। मार्ज्जारस्य च संवादं न्यग्रोधे मूषिकस्य च। ४९०
वने महति कस्मिंश्चिन्न्यग्रोधः सुमहानभूत्। लताजालपरिच्छन्नो नानाद्विजगणान्वितः।
स्कन्धवान्मेघसङ्काशः शीतच्छायो मनोरमः। अरण्यमभितो जातस्तरुव्यालमृगाकुलः।
तस्य मूलं समाश्रित्य कृत्वा शतमुखं विलं। वसति स्म महाप्राज्ञः पलितो नाम मूषिकः।
शाखां तस्य समाश्रित्य वसति स्म सुखं पुरा। लोमशो नाम मार्ज्जारः पक्षिसङ्घातखादकः।
तत्र चागत्य चाण्डालो ह्यरण्ये कृतकेतनः। प्रयोजयति चोन्माथं नित्यमस्तङ्गते रवौ। ४९५
तत्र स्नायुमयान् पाशान् यथावत् संविधाय सः। गृहं गत्वा सुखं शेते प्रभातामेति शर्व्वरीं।
तत्र स्म नित्यं बध्यन्ते नक्तं बहुविधा मृगाः। कदाचिदत्र मार्ज्जारस्त्वप्रमत्तो व्यबध्यत।
तस्मिन् बद्धे महाप्राज्ञ शत्रौ नित्याततायिनि। तं कालं पलितो ज्ञात्वा प्रचचार मुनिर्भयः।